

CCAPAC

Confederació Cristiana
d'Associacions de Pares i Mares
d'Alumnes de Catalunya

Discurs de la Presidenta de la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes de Catalunya, Sra. Mercè Rey, en la cloenda de la festAMPA

Col·legi Pare Manyanet. Barcelona
Diumenge, 10 de febrer de 2008

P. Enric Puig, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya,
Sr. Jaume Graells, director general d'educació bàsica i batxillerat del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya,

Anem a encetar l'acte formal de cloenda de la Festampa, la primera trobada familiar de la CCAPAC, oberta a tots els membres de les juntes de totes les AMPAs que esteu associades, després de 30 anys de funcionament de la nostra Confederació.

I en primer lloc agrair la presència d'aquestes dues persones que m'acompanyen en aquest moment.

Junt a aquest agraïment, he de lamentar, que malgrat que el Conseller d'Educació ens havia confirmat la seva presència i així ho havíem anunciat, finalment no estarà amb nosaltres.

El Sr. Graells em disculparà si dic que estem una mica decebuts per aquesta absència, no pas en atenció a nosaltres mateixos sinó pel que representem com a conjunt de famílies, de més de 250.000 alumnes, que confiem en una determinada opció d'escola per als nostres fills, l'escola cristiana, i que volem ser tractats amb igualtat de condicions que aquells que opten per altres opcions, ja sigui d'escola concertada també, o d'escola pública.

Ens agradaria que el Conseller trobés l'oportunitat de trobar-se també amb aquest col·lectiu.

Un col·lectiu que, ben sovint i sense saber perquè, ens sentim atacats pels mitjans de comunicació, per alguns sindicats i determinades instàncies educatives, o menystinguts en determinats àmbits, sense consideració, al qual com a col·lectiu representem des del punt de vista numèric, ni a l'esforç que aportem per a l'educació al nostre país.

Som pares i mares ciutadans d'aquest país que paguem els nostres impostos - religiosament, en el nostre cas està especialment ben dit dir-ho així-.

Paguem els impostos perquè ho diu la llei i així la respectem però voldríem que la llei fos també respectada sempre.

Perquè la Constitució i l'Estatut diuen també que l'ensenyament obligatori és gratuït i nosaltres, pel fet d'haver triat una escola cristiana, hem de pagar per l'escolaritat del nostres fills i filles. Sense entrar en més consideracions, si més no, hem de pagar per l'activitat complementària, que a l'escola pública, sota el nom de "sisena hora" és gratuïta.

Agraïm enormement l'esforç que fan els titulars per mantenir els centres, malgrat la precarietat econòmica a la que els aboca el sistema de concerts i agraïm, també molt especialment, la dedicació del professorat de les nostres escoles que, amb moltes més hores de classe que el professorat de l'escola pública, i per un sou inferior, no escatima la seva dedicació i el seu compromís amb l'escola i amb les famílies que els hi fem confiança.

Acceptem resignadament que l'administració mantingui les plantilles de les nostres escoles amb inferioritat de recursos que les dels centres públics.

Però aquesta realitat de l'escola concertada a Catalunya és la realitat que no surt als mitjans de comunicació. L'escola concertada, amb les aportacions dels pares, amb el sobreesforç del professorat i del personal i amb l'aposta per la màxima eficiència en la gestió dels recursos per part dels directius i titulars, estem estalviant quantitats molt importants de diners a la hisenda pública.

Sense l'escola concertada l'educació a Catalunya estaria en fallida total.

Malgrat tot això, els pares i mares que estem aquí i els que nosaltres representem, estem contents. Estem contents perquè hem assumit que la principal responsabilitat sobre l'educació dels nostres fills la tenim nosaltres i que una manera d'exercir aquesta responsabilitat és triant el tipus d'escola que volem per als nostres fills. Aquí els tractats internacionals sobre els drets humans ens emparen i ni les administracions més intervencionistes i enemigues de la llibertat han pogut conculcar aquest dret. Posar-hi traves sí, moltes! Però suprimir-lo no.

I estem contents perquè, amb dificultats, però hem aconseguit fer certa tria de l'escola per als nostres fills.

No tots els pares i mares ho han aconseguit. Hi ha l'evident limitació del nombre de places de cada escola, però també hi ha limitacions artificials que crea l'administració com és, a molts llocs, les zonificacions establertes.

I també l'escola concertada i els pares que la triem hem hagut de patir una històrica gasiveria de l'administració a l'hora de concedir nous concerts o ampliar línies i unitats.

Però encara hi ha qui nega aquesta realitat. Encara hi ha qui convoca vagues afirmant, entre d'altres coses, que el Departament té un tracte de favor amb la concertada.

Voldríem més valentia del Departament en defensar –no a nosaltres– sinó a la veritat. El Departament sap perfectament què els costa mantenir una plaça a l'escola pública i què els costa concertar una plaça a l'escola privada. Prou hipocresia, doncs.

Aquest país ha volgut, com recull l'estatut d'autonomia, una xarxa plural d'escoles d'interès públic, una xarxa feta d'escoles públiques i d'escoles privades concertades. Això no ho ha fet una administració o una altra. Això és una creació col·lectiva de la societat i de les diverses administracions. Moltes escoles avui concertades, són escoles que ja acumulen més de cent anys d'història. Això no és un caprici ni res d'artificial. Mantenir una escola no és fàcil i la presència de les nostres escoles és un referent constant a favor d'aquest model plural, propi d'una societat lliure.

Alguns enyoren les formes totalitàries, però fa llàstima sentir les seves prèdiques, les seves mentides.

Cal admetre aquesta xarxa plural. I el govern i la Conselleria d'Educació han de ser valents davant dels mandarins de l'educació que mantenen un discurs tronat que només els convenç a ells mateixos.

I cal valentia encara per a una altra cosa. Cal aclarir d'una vegada si l'escola ha de ser i pot ser plenament gratuïta i en quines edats. I si ho ha de ser i ho pot ser que ho sigui amb igualtat de condicions per a tota la xarxa d'interès públic. Això és per a l'escola pública i per a l'escola concertada. I igualtat de condicions vol dir recursos anàlegs en plantilles, condicions de treball i finançament.

I si no es pot, no demanarem impossibles. Però que se'ns deixi de considerar delinqüents perquè fem aportacions a les escoles i que s'aclareixi fins a on arriba l'administració per tal de veure com podem arribar-hi les famílies, però totes les famílies solidàriament.

A l'hora d'establir prioritats, no es pot prioritzar només un tipus d'escola d'aquesta xarxa plural. Si cal prioritzar es poden prioritzar etapes, o prioritzar determinat tipus de recursos o de serveis.

- Sis hores d'escolaritat a primària? Si s'hi arriba, que s'hi arribi per a tothom.
- Ordinadors a les aules? Si s'hi arriba, que sigui per a tothom, no a la pública sí i a la concertada ja s'ho faran.
- Llibres gratuïts? Si s'hi arriba per a tothom.
- El batxillerat i la formació professional gratuïts? Si el país hi arriba, que hi arribi per a tothom. No pot ser que arribi per a la pública –on la plaça escolar és més cara- i que no arribi per a la concertada.

Mentre això no sigui així, que ningú s'atreveixi a parlar de coresponsabilitat o a demanar comptes a la concertada.

Comptes de què? Coresponsabilitat quina?

Els sindicats corporatius de l'escola pública i els mitjans de comunicació que els hi van al darrera, de tant en tant s'exclamen farisaicament per una suposada manca de coresponsabilitat de la concertada.

És un desvergonyiment absolut, i és una hipocresia perquè, ells no ignoren la realitat, aleshores, si no la ignoren, és que la falsegen directament.

Un clàssic és retreure a la concertada un menor nombre d'alumnat immigrant i s'aporten dades parcials a les quals els fan dir el que no diuen.

En el document de bases per a la Llei d'Educació de Catalunya, a l'apartat de dades estadístiques, a la darrera taula, consta l'evolució del percentatge d'alumnat estranger segons la titularitat del centre.

Es diu que el curs 2000-01 els públics tenien un 3,6% i els privats un 0,9%. El curs 2006-07 els públics un 15,9% i els privats un 4,7%.

Això tenint en compte que quan diuen privats aquí estan tots, no només els concertats i que estan parlant d'alumnat estranger que no és pas tot el que comunament es considera "immigrant".

Però deixem aquestes consideracions. Aquestes dades que volen avalar aquesta pretesa manca de coresponsabilitat també diuen que, en aquest període, a la privada s'ha multiplicat per 5,22 el nombre d'estrangers i a la pública només per 4,04.

Aquí teniu la coresponsabilitat! Una coresponsabilitat generosa que s'exerceix amb una greu inferioritat de condicions respecte l'escola pública.

Ens agradaria que fos també la pròpia administració que és qui té aquestes dades i que coneix perfectament la inferioritat de recursos amb què doten a la concertada, qui ho expliques amb veu alta i amb coratge.

I que no tinguin por de tota la rèmora pedagògica del país que té data de caducitat. La ciutadania no es deixa enganyar i se'n té la prova en el procés de matriculació, on la demanda de la concertada creix any rere any.

Ja sé que tot això des de les AMPAs ja ho sabeu, la Fundació Escola Cristiana ho sap i que el Departament també ho sap. Però en el moment en el qual vivim, amb l'anunci d'una Llei d'Educació per Catalunya, cal tornar-ho a dir i dir-ho clar.

Per això hem dedicat una part del treball del matí a veure com podem sortir de la discriminació en la qual tenim sotmesa l'educació postobligatòria a la majoria de les nostres escoles.

El Departament després de saber els resultats de l'informe Pisa i de la Fundació Bofill ja ha dit que en aquest país hem d'aconseguir incrementar en un 15 o 20 % el percentatge d'alumnat que acaba la postobligatòria.

Els pares que hem escollit una escola cristiana per a l'educació dels nostres fills perquè estem d'acord amb el seu ideari i volem aquesta educació per a ells, quan finalitzen l'ESO, ens trobem que no tenim on triar ja que la oferta és bàsicament o pública o privada-privada. Hi ha molt poc batxillerat i molt poca formació professional concertada.

Estem en un país en el qual l'ensenyament obligatori és gratuït o al menys està concertat, l'universitari té una oferta pública considerable però entre mig tenim una etapa postobligatòria que té molt poca concertada i no té suficients places públiques per absorbir l'alumnat que avui l'està cursant.

Aleshores el dret dels pares a triar l'educació del seus fills resta de fet anul·lat perquè si no tenen suficients recursos econòmics, només tenen l'opció de l'escola pública. Els pares de les nostres escoles, molts d'ells, fan un sacrifici econòmic per portar als fills a una escola cristiana però ho fan convençuts que una bona formació personal i acadèmica és el millor llegat que els poden deixar, però aquest sacrifici potser arriba per pagar la part que manca del concert però no per pagar una postobligatòria privada.

Si realment es vol que s'incrementi el nombre d'alumnes que fan postobligatòria per equiparar-nos als països europeus, potser s'hauran de plantejar polítiques que ho afavoreixin, com podria ser el concert d'aquesta etapa, o algunes ajudes tipus beques-salari que també hi són a d'altres països europeus. Alguna força política de casa nostra ja propugna aquestes mesures, esperem que el consens faci que la nova llei ho tingui en compte!

Perquè no és només un problema que tenen molts pares, avui està clar que també és un problema de país.

L'esperança que posem en aquesta llei i en la voluntat de consens polític i social que expressa el Departament, ha fet que els hagi dedicat totes les meves paraules en aquesta cloenda. No he parlat de les AMPAs però això ja ho fem quotidianament i ja s'ha fet en els grups de treball.

No puc acabar sense agrair a tots els que han participat, col·laborat i treballat per fer possible aquesta trobada, des de la Fundació Escola Cristiana que com a institució ens ha ajudat moltíssim, els ponents de la taula rodona i dels panells d'experiències, però també a la direcció i al personal del Pare Manyanet que ens ha obert les portes de la seva escola i que també han col·laborat en tasques de preparació, a tot el personal de secretaria de la Confederació, de la Federació de Barcelona i de la Fundació scola Cristiana que han dedicat moltes hores de feina per tal que tot sortís bé.

També al Departament d'Educació per la seva presència aquí i per l'ajut promès per a la celebració d'aquesta trobada.

Mirem amb esperança el futur i confiem, com tantes vegades hem manifestat al Conseller, que entre tots farem que el sistema educatiu d'aquest país millori i avanci. Volem confiar en la Llei d'Educació de Catalunya.

També a tots els membres de la junta de la Confederació i de la Federació de Barcelona que des del primer dia van estar disposats a fer des del power point fins a moderar la taula rodona i els panells, a cercar els perfils de ponent que necessitàvem i a ajudar en tot el que se'ls demanava. És la força del voluntariat que és també la força de les AMPAs.

Moltes gràcies a tots i també a titulars i directors que, sent aquesta una trobada de pares, també han volgut venir acompanyant a les seves AMPAs perquè tenen clar que comunitat educativa ho som tots i és amb la col·laboració de tots que les nostres escoles continuen avançant i millorant pel bé dels seus alumnes que són els nostres fills.

Esperem que hagi estat interessant per a tots, esperem, també, poder repetir-la en el futur i us animem a tornar, si no vosaltres, a altres membres de les vostres juntes que avui no hagin pogut assistir.

Actes com aquests són molt importants i no descartem que hàgim de convocar-vos més o en altres ocasions per defensar els nostres interessos.

També ens agradaria que ens féssiu arribar les vostres inquietuds com a AMPAs, per poder donar-hi resposta en allò que puguem des de la Confederació, sabeu que estem a la vostra disposició.

Moltes gràcies a totes i tots.